

Skatteministeriet
Skattestyrelsen
Hannemanns Allé 25
2300 København S
Att.: Michael Bisgaard

15. september 2022

Høringsvar vedrørende udkast til nyt styresignal om momsfrigørelse af skoleundervisning – herunder undervisning i legemsøvelse mv. – sagsnummer 21-1229043.

Dansk Fitness & Helse Organisation (DFHO) har gennem Dansk Erhverv modtaget udkast til nyt styresignal om praksisændring vedrørende momsfrigørelse af faglig undervisning samt skoleundervisning – herunder undervisning i blandt andet legemsøvelser af den 7. juli 2022 med en frist for afgivelse af høringsvar den 15. september kl. 23.59.

Generelle bemærkninger

DFHO kan konstatere, at Skattestyrelsen har fundet anledning til at finde, at ”dansk praksis” om momsfrigørelse for skole- og universitetsundervisning i momslovens § 13, stk. 1, nr. 3 for undervisning i sprog, musik, legemsøvelser, håndarbejde, tegning, bogføring og maskinskrivning ikke længere er i overensstemmelse med gældende EU-ret.

EU-Domstolen har efter Skattestyrelsens vurdering i nogle nye afgørelser opstillet en række øvrige fortolkningsbidrag og betingelser, som i henhold til hidtidig dansk praksis ikke har indgået i fortolkningen af momsfrigørelsen.

Disse fortolkningsbidrag og betingelser medfører – efter Skattestyrelsens opfattelse – en væsentlig ændring af ”dansk praksis”, hvilket betyder at anvendelsesområdet for momsfrigørelsen af undervisning indskrænkes.

”Praksisændringen” består efter Skattestyrelsens udlægning i, at momsfrigørelsen alene kan bringes i anvendelse, såfremt der er tale om undervisning, som medfører en overførsel af viden og færdigheder vedrørende en bred og varieret mængde af emner såvel som elevernes og de studerendes uddybning og udvikling af denne viden og disse færdigheder, efterhånden som de skrider fremad og specialiserer sig inden for de forskellige dele af skolesystemet.

Derfor oplyser Skattestyrelsen, at det er deres vurdering, at EU-Domstolen med dommene underkender ”dansk praksis”, hvor enkeltfagsundervisning i sprog, musik, legemsøvelser mv. er omfattet af momsfrigørelsen.

Skattestyrelsen skriver direkte i udkastet til nyt styresignal, at:

Undervisning i legemsøvelser i fitnesscentre mv.

Udbud af undervisning i legemsøvelser har hidtil være omfattet af momsfrigtagelsen af undervisning.

Dette er anerkendt i både SKM2001.121.VLR og SKM2007.576.ØLR, hvor henholdsvis Vestre- og Østre Landsret med henvisning til forarbejderne til lov nr. 375 af 18. maj 1994 anerkendte, at private motionscentres ydelser til private i form af undervisning i legemsøvelser kan momsfrigtages, såfremt ydelserne indeholder et væsentligt element af undervisning.

Omfattet er i dag bl.a. undervisning i spinning, yoga, pilates, aerobics mv. Ligeledes gælder momsfrigtagelsen uanset om dette foregår på hold eller med personlig træner.

Det er imidlertid Skattestyrelsens vurdering, at denne momsfrigtagelse heller ikke kan opretholdes efter praksisændringen, idet den udbudte undervisning ikke vedrører en bred og varieret mængde af emner i momsfrigtagelsens forstand. Endvidere må disse aktiviteter anses for at være af rent rekreativ karakter.

Det er DFHOs opfattelse, at en ændring af den danske retstilstand om momsfrigtagelsen for undervisning legemsøvelse gennem en administrativ ændring i et nyt styresignal er forbundet med en række principielle juridiske problemer, og at en ændring af fritagelsen vil kunne få negative samfundsmæssige konsekvenser. Disse synspunkter er nærmere beskrevet i de "specielle bemærkninger" nedenfor.

Specielle bemærkninger

A – Juridiske problemer

A.1 – Momsloven fritager undervisning i legemsøvelser

I **den første momslov**, lov nr. 102/1967, var alle varer momspligtige, medmindre de var fritaget, mens alle ydelser omvendt som udgangspunkt var momsfri, idet kun de ydelser, som specifikt var nævnt i lovens § 2, stk. 2, var omfattet af afgiftspligten.

Med **lov nr. 204/1978** (ændringslov), som implementerede 6. momsdirektiv, blev udgangspunktet for ydelser vendt om, sådan at alle ydelser nu også var momspligtige, medmindre de var fritaget. Momslovens § 2, stk. 3, litra c fastsatte herefter momsfrigtagelse for bl.a. undervisning i legemsøvelser:

"Skole- og universitetsundervisning, faglig uddannelse, herunder omskoling, samt anden undervisning, der har karakter af egentlig skolemæssig eller faglig uddannelse. Undervisning i sprog, musik, legemsøvelser, håndarbejde, tegning, bogføring og maskinskrivning anses for uddannelse af denne karakter." (Understreget her)

Af lovbemærkningerne fremgår, jf. lovforslag af 17. november 1977:

"I punkt c undtages skole- og universitetsundervisning, faglig uddannelse, herunder omskoling, samt anden undervisning, der har karakter af egentlig skoleundervisning eller faglig uddannelse.

Ud over den egentlige skoleundervisning er således også undervisning, der gives af oplysningsforbund m.fl., fritaget for afgift. Privatundervisning i skolefag er ligeledes omfattet af afgiftsfritagelsen. Derimod bliver anden undervisning, såsom køre-, danse- og rideskoler m.fl., afgiftspligtig."

I **den nugældende momslov**, lov nr. 375/1994, findes fritagelsen for undervisning i § 13, stk. 1, nr. 3 og lyder:

"Skoleundervisning og undervisning på videregående uddannelsesinstitutioner, faglig uddannelse, herunder omskoling, og anden undervisning, der har karakter af skolemæssig eller faglig undervisning, samt levering af varer og ydelser med nær tilknytning hertil. Fritagelsen omfatter dog ikke kursusvirksomhed, der drives med gevinst for øje, og som primært retter sig mod virksomheder og institutioner m.v."

Undervisning i legemsøvelser er således ikke længere nævnt i selve ordlyden.

Det er dog anført direkte og udtrykkeligt i lovbemærkningerne, at fritagelsen af undervisning i legemsøvelser videreføres uændret, jf. lovforslag nr. L 124 af 8. december 1993:

"Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 2, stk. 3, litra c, men er ændret, idet afgiftsfritagelsen for undervisningsvirksomhed ikke længere omfatter den erhvervsrelaterede kursusvirksomhed. Den foreslåede begrænsning af afgiftsfritagelsen sker under hensyn til omfanget af den tilsvarende fritagelsesbestemmelse i 6. momsdirektiv.

...

Aftenskoleundervisning o.lign. vil være afgiftsfritaget i samme omfang som hidtil. Der vil således som hidtil være fritagelse for undervisning i sprog, musik, legemsøvelser, håndarbejde, tegning, bogføring og maskinskrivning, som er direkte nævnt i den gældende lovs § 2, stk. 3, litra c, men ikke gentaget i den foreslåede bestemmelse. ..." (Understreget her)

Således fremgår det utvetydigt, at lovgiver med momsfrigtagelsen af undervisning i legemsøvelser efter 1994-loven har fastsat den samme fritagelse af undervisning i legemsøvelser som efter 1978-loven.

A.2 – En ændring af momsfratagelse må ske ved en lovændring.

Skattestyrelsen har som begrundelse for den bebudede praksisændring henvist til, at den danske praksis med momsfratagelse af undervisning er i strid med EU-lovgivningen, som denne er fortolket af EU-Domstolen.

Den danske momsfratagelse er imidlertid ikke baseret på en administrativ praksis, men derimod – som redegjort for – direkte og entydigt på den danske momslov. Det må derfor tilkomme den danske lovgiver dels at vurdere, om momsfratagelsen i momsloven er i strid med EU-lovgivningen, dels at beslutte, om momsfratagelsen skal ændres.

Hvis momsfratagelsen ifølge lovgiver skal ændres, vil lovgiver samtidig kunne beslutte, om de ydelser, som i så fald i strid med lovgivers hensigt fremadrettet bliver belastet med moms, skal kompenseres for denne byrde.

Skattestyrelsens udkast til styresignal må være baseret på en antagelse om, at den danske lovgivning kan fortolkes EU-konformt, og at en lovændring derfor ikke er nødvendig. Om **EU-konform fortolkning** af national ret har EU-Domstolen udtalt sig i fast praksis, eksempelvis sag C-212/04, Adeneler, hvori det hedder i præmis 108-111:

"108. Det bemærkes, at det påhviler de nationale retsinstanser ved anvendelsen af nationale retsfor skrifter i videst muligt omfang at fortolke dem i lyset af det pågældende direktivs ordlyd og formål, for at det med direktivet tilsigtede resultat fremkaldes, og for dermed at handle i overensstemmelse med artikel 249, stk. 3, EF (jf. bl.a. dom af 5.10.2004, forenede sager C-397/01 - C-403/01, Pfeiffer m.fl., Sml. I, s. 8835, præmis 113 og den deri nævnte retspraksis). Denne forpligtelse til overensstemmende fortolkning vedrører alle de nationale bestemmelser, hvad enten de er ældre eller yngre end det pågældende direktiv (jf. bl.a. dom af 13.11.1990, sag C-106/89, Marleasing, Sml. I, s. 4135, præmis 8, og dommen i sagen Pfeiffer m.fl., præmis 115).

109. Kravet om overensstemmende fortolkning af national lovgivning er nemlig uadskilleligt forbundet med traktatens opbygning, idet traktaten giver de nationale retsinstanser mulighed for inden for rammerne af deres kompetence at sikre sig fællesskabsrettens fulde virkning, når de afgør den tvist, der er indbragt for dem (jf. bl.a. dommen i sagen Pfeiffer m.fl., præmis 114).

110. De nationale retsinstansers forpligtelse til at henvise til indholdet af et direktiv, når de fortolker de relevante nationale retsregler, begrænses af generelle retsprincipper, herunder retssikkerhedsprincippet og forbuddet mod tilbagevirkende kraft, og det kan ikke tjene som grundlag for en fortolkning contra legem af national ret (jf. analogt dom af 16.6.2005, sag C-105/03, Pupino, Sml. I, s. 5285, præmis 44 og 47).

111. Princippet om overensstemmende fortolkning kræver ikke desto mindre, at de nationale retsinstanser gør alt, hvad der henhører under deres kompetence - idet de tager den nationale lovgivning i dens helhed i betragtning, og ved anvendelsen af fortolkningsmetoder, der er anerkendt i denne ret - for at sikre den fulde virkning af direktivet, og for at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det, der tilsigtes med direktivet (jf. dommen i sagen Pfeiffer m.fl., præmis 115, 116, 118 og 119)." (Understreget her)

Princippet om EU-konform fortolkning indebærer således, at national ret i videst muligt omfang skal fortolkes i overensstemmelse med EU-retten.

Grænsen herfor går ved en fortolkning af national ret, der er i strid med retssikkerhedsprincippet eller forbuddet mod tilbagevirkende kraft, og den går herved navnlig ved en fortolkning contra legem af national ret.

Heri ligger, at hvis en EU-konform fortolkning ikke kan rummes af den nationale bestemmelse, så fortolkes bestemmelsen ikke imod sit indhold. Den nationale bestemmelse er i så fald i strid med EU-retten, og EU-konformitet opnås ikke ved fortolkning, herunder eventuelt administrativ praksisændring, men ved en regelændring.

EU-Domstolen fastslår således, at kompetencefordelingen mellem myndigheder og lovgiver skal respekteres, og kun hvis et fortolkningsresultat, der er i overensstemmelse med EU-retten, kan nås ved anerkendte fortolkningsmetoder, kan myndighederne anlægge en praksis efter et sådant resultat.

I forhold til den omhandlede momsfrigivelse kan momsloven ikke ved brug af anerkendte fortolkningsmetoder fortolkes på en måde, der fører til det fortolkningsresultat, som Skattestyrelsen hævder. I lyset af forarbejderne til momsloven og momslovens tilblivelseshistorie var det utvivlsomt lovgivers intention, at momsfrigivelsen skulle omfatte undervisning i legemsøvelser, og dansk landsretspraksis er i overensstemmelse hermed.

Hvis Skattestyrelsen gennemfører en praksisændring som den beskrevne i udkastet til styresignal, vil Skattestyrelsen dermed reelt have bevirket et fortolkningsresultat i strid med lovgivers udtrykkelige udsagn om indholdet af momsloven.

Som eksempel på, at det er lovgiver, der skal ændre en lov, som viser sig at være i strid med EU-retten, kan nævnes lov nr. 524/2008 (ændringslov til momsloven m.fl.), der bl.a. ændrede EU-stridige regler om **flymoms** i momslovens § 34, stk. 1, på baggrund af EU-Domstolens dom i sag C-382/02, Cimber Air. Loven omfattede før ændringen "*fly i udenrigstrafik*", hvilket ikke kunne fortolkes i overensstemmelse med direktivets regler om "*luftfartsselskaber, der mod betaling hovedsageligt flyver i udenrigstrafik*".

Et andet eksempel er UfR 2014.914 H, hvor Højesteret fastslog, at **ferieloven** ikke imod sit indhold kunne fortolkes EU-konformt. Ifølge EU-retten havde en arbejdstager krav på erstatningsferie, hvis den pågældende blev syg efter at have påbegyndt sin ferie, dvs. arbejdsgiveren havde risikoen for sygdom under ferie. Højesteret fandt, at efter den dagældende ferielov i 2009 overgik risikoen for sygdom til

arbejdstageren efter feriens påbegyndelse. Dette fremgik ikke direkte af lovens ordlyd men af forarbejderne.

Højesteret henviste til bl.a. Adeneler-dommen og udtalte følgende:

"Det følger af denne praksis om EU-konform fortolkning, at den ikke kan føre til et resultat »contra legem«. I det foreliggende tilfælde var retstilstanden efter ferieloven fra 2000 klar, og det er ikke ved anvendelse af dansk rets anerkendte fortolkningsprincipper muligt at nå til det resultat, at ferieloven fra 2000 lagde risikoen for sygdom opstået under ferie på arbejdsgiveren. Det ville være et brud på retssikkerheden og den forudsigelighed i rettens anvendelse, som må kræves, i medfør af den dagældende ferielov at pålægge en privat arbejdsgiver en pligt til at give ansatte, der bliver syge under ferie, erstatningsferie med henvisning til den nævnte fortolkning ved EU-Domstolen af arbejdstidsdirektivet." (Understreget her)

Som et tredje eksempel kan nævnes sagerne om **aldersdiskrimination** i forbindelse med funktionærlovens regler om fratrædelsesgodtgørelse ved opsigelse, bl.a. UfR 2014.1119 H, jf. sag C-499/08, Ole Andersen, og UfR 2017.824 H, jf. sag C-441/14, Ajos. Funktionærlovens dagældende § 2 a, stk. 3 fastsatte, at retten til fratrædelsesgodtgørelse ved opsigelse bortfaldt, hvis funktionæren ved fratrædelsen ville oppebære en alderspension fra arbejdsgiveren, og hvis funktionæren var indtrådt i den pågældende pensionsordning før det fyldte 50. år. EU-Domstolen fastslog, at en sådan ordning er i strid med det almindelige princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder, som er udtrykt i beskæftigelsesdirektivet.

Højesteret fandt, at det ikke var muligt at fortolke funktionærlovens bestemmelse EU-konformt, hvorved retten bl.a. udtalte følgende i UfR 2017.824 H:

"... der foreligger en klar retstilstand, og at det ikke vil være muligt ved anvendelse af de fortolkningsmetoder, der er anerkendt i dansk ret, at anlægge en fortolkning af funktionærlovens dagældende § 2 a, stk. 3, der kan bringe bestemmelsen i overensstemmelse med beskæftigelsesdirektivet som fortolket ved EU-Domstolens dom i Ole Andersen-sagen.

...

Der foreligger således en contra legem-situation, hvilket indebærer, at det ikke er muligt at fortolke den dagældende bestemmelse i funktionærlovens § 2 a, stk. 3, i overensstemmelse med beskæftigelsesdirektivet." (Understreget her)

A.3 – Sammenfatning

Momsfritagelsen af undervisning i legemsøvelser er fremgået af selve lovens ordlyd, og til den nugældende momslov har lovgiver direkte og udtrykkeligt oplyst, at fritagelsen fortsat gælder i uændret form.

Det vil være i klar strid med lovens baggrund, intention og indhold at fortolke imod dette. En eventuel ændring af en så klar retstilstand, der har grundlag direkte i lovgivningen, bør og må ske via lovgivningsmagten.

B – Negative samfundsmæssige konsekvenser

B.1 – Negativ påvirkning af idrætsdeltagelsen – og dermed folkesundheden

En ændring af momsfratagelsen for undervisning i legemsøvelser vil i meget høj grad kunne påvirke befolkningens idrætsdeltagelse – og dermed den generelle folkesundhed – i negativ retning.

Det vil ramme de over 800.000 børn, unge, voksne og ældre, der i dag dyrker deres motion i landets mange fitnesscentre eller hos andre private idrætsaktører. Med en manglende momsfratagelse for undervisning i legemsøvelser vil det blive op til 25 pct. dyrere at dyrke idræt i eksempelvis et fitnesscenter.

Med en stigende inflation og skyhøje el- og gaspriser vil ændringerne indebærer en stor risiko for, at danskerne i de økonomiske prioriteringer i hverdagen må fravælge idrætskontingentet til skade for danskernes fysiske og mentale sundhed.

Det kan få u hensigtsmæssige konsekvenser for danskernes idrætsdeltagelse og dermed sundhed.

Efter corona er færre kommet tilbage i de gode træningsvaner, og idrætsdeltagelsen ligger derfor stadig lavere end før corona. En prisforhøjelse på op til 25 pct. vil ramme bredt, men især unge, ældre og ressourcetsvage grupper, der i højere grad vælger fitness som motionsform.

Sundhedsstyrelsen har i en relativ ny rapport peget på danskernes generelle sundhedstilstand. Undersøgelsen viser, at hele 58,1 pct. af danskerne over 16 år ikke lever op til de internationale anbefalinger for fysisk aktivitet. Det skal ses op imod, at samme andel i 2017 blot udgjorde 29 pct. Endnu værre ser det ud i forhold til de 11-15-årige, hvor hele 74 pct. ikke opfylder Sundhedsstyrelsens anbefaling om fysisk aktivitet.

De seneste 10 år har den generelle idrætsdeltagelse været faldende. En negativ udvikling, der kun er blevet forværret under corona-krisen. Idrættens Analyseinstitut (IDAN) har løbende fulgt danskernes motionsvaner i de seneste to år med corona. Den seneste analyse viste dog, at danskerne efter corona var på vej tilbage i de sunde motionsvaner, og at idrætsdeltagelsen derfor var steget fra 54 pct. i april 2021 til 62 pct. i oktober 2021. Men idrætsdeltagelsen ligger stadig lavere end før corona-krisen, hvor den lå på 65 pct.

Samtidig med den generelt faldende idrætsdeltagelse slår både SDU og Sundhedsstyrelsen fast, at der eksisterer en social ulighed i sundhed – ikke mindst når det handler om motion. Den seneste rapport viser således, at inaktiviteten er særlig stor blandt de grupper, som står uden for arbejdsmarkedet. Andelen, der ikke opfylder WHO's minimumsanbefaling for fysisk aktivitet, er større blandt

arbejdsløse (61,3 pct.), førtidspensionister (73,1 pct.) og andre uden for arbejdsmarkedet (65,8 pct.) end blandt beskæftigede (53,1 pct.).

På den måde spiller de socioøkonomiske forhold en væsentlig rolle for, hvorvidt man har mulighed for at dyrke motion i sin fritid. Det har ikke kun konsekvenser for den fysiske sundhed, men betyder også, at en stor gruppe af borgere står uden for det fællesskab, den velvære og det sociale sammenhold, som eksempelvis fitnesscentre danner rammen om.

For denne særlige målgruppe vil en fjernelse af momsfratagelsen for undervisning i legemsøvelser gøre den økonomiske barrierer for idrætsdeltagelse i idrætsfællesskaberne endnu større.

Den udbredte og stigende inaktivitet i befolkningen har både konsekvenser for den enkelte men i høj grad også for samfundet i form at høje udgifter i sundhedsvæsenet og tab af produktivitet.

Sundhedsstyrelsen har opgjort de samfundsmæssige omkostninger ved inaktivitet. I dag bruger samfundet 17,5 mia. kr. hvert år på sygdom forbundet med fysisk inaktivitet. 5,3 mia. kr. i omkostninger til behandling og pleje og 12,2 mia. kr. i tabt produktion.

Det vil derfor ikke kun være et personligt tab at leve usundere uden motion. Det vil også på lang sigt kunne medføre en markant negativ samfundsøkonomisk udvikling, hvis vi taber endnu flere fra deltagelse i idrætsfællesskaberne.

B.2 – Idrætsfacilitetens betydning for befolkningens idrætsdeltagelse – viden fra corona-nedlukningerne

En række nye analyser, som blev gennemført på baggrund af den første nedlukning af træningsfaciliteter i Danmark under corona, viste, at nedlukningen resulterede i øget inaktivitet og mistroivsel blandt danskerne. Det har altså stor betydning for den generelle sundhed og trivsel, når motionsvaner brydes eller begrænses.

Den seneste undersøgelse af danskernes motionsvaner fra IDAN viste, at idrætsdeltagelsen blandt voksne faldt til 57 pct. fra 61 pct. i 2016 og 64 pct. i 2011 på tværs af køn og aldersgrupper (IDAN, december 2020). Faldet i idrætsdeltagelsen flugter med de løbende undersøgelser under corona-krisen, der viste underliggende forskydninger, idet nogle var blevet aktive under krisen, mens endnu flere var gået i stå. Hele 38 pct. af den voksne befolkning stoppede med at dyrke motion under den første nedlukning af idrætten (IDAN, maj 2020). Det understøttes af en større kvantitativ undersøgelse fra SDU blandt 404.000 danskere (hvoraf ca. 147.000 danskere svarede). Her angav 29 pct. af de adspurgte, at de var mindre fysisk aktive i fritiden end før corona (SDU, februar 2021). Og det gjaldt ikke kun for enkelte grupper, men derimod for alle – ung som gammel. Også mængden af den tid, dem, som var fortsat med at dyrke motion under corona-nedlukningen, var faldet. 62 pct. af dem, der svarede, at de var fortsat med at være idrætsaktive, svarede således samtidig, at de brugte mindre tid på sport og motion end før corona-nedlukningen. Det gennemsnitlige tidsforbrug på sport og motion blandt dem, der var fortsat som idrætsaktive, var således faldet fra en gennemsnitlig aktivitet på 5 timer og 21 minutter til 4 timer og 47 minutter om ugen (IDAN, maj 2020).

Tilsvarende viste analysen, at det var vanskeligt at få danskerne tilbage i de gode motionsvaner, når først vanerne var blevet brudt. Hver femte dansker, der var idrætsaktiv før nedlukningen i foråret, kom således ikke i gang igen efter åbningen af idrætten (IDAN, maj 2020). Det tyder altså på, at corona-krisens indflydelse på det generelle fald i danskernes idrætsaktivitet i høj grad kan tilskrives effekterne af corona-krisen og den omfattende nedlukning af danskernes idrætsfaciliteter.

Undersøgelsen fra SDU konkluderer også tydeligt, at borgere, der inden for det seneste år har dyrket mindst én aktivitet inden for rammerne af en organisation, dvs. i en forening, et privat tilbud, en aftenkole eller i en firmaidrætsforening, i meget højere grad vurderede, at de var mindre fysisk aktive, end borgere, der udelukkende dyrkede aktiviteter i fritiden på egen hånd. Og den tendens stiger med alderen. Så selvom nogle også var blevet mere aktive under corona-krisen, så var det største fald i idrætsaktiviteten blandt dem, hvor fitnesscentre og anden indendørs aktivitet har udgjort deres primære kilde til motion. Det understregede dengang vigtigheden af de indendørs træningsfaciliteters – herunder fitnesscentrenes – centrale betydning for danskernes motionsvaner og ikke mindst for at fastholde danskerne i de gode motionsvaner.

Det blev også understreget yderligere af DFHOs egen brugerundersøgelse, fitnesscentrene har gennemført blandt knap 19.000 medlemmer i forbindelse med corona nedlukningen. Her svarede over 62 pct. af de adspurgte, at de enten slet ikke har dyrket motion eller har dyrket markant mindre motion i perioden, hvor fitnesscentrene har været lukket.

Disse tal bekræfter, at det er meget vanskeligt at ændre motionsvaner, hvis ens primære kilde til motion ikke længere er tilgængelig. Hvis medlemskabet af eksempelvis et fitnesscenter for mange bliver for økonomisk utilgængeligt, og af disse grunde fravælges, vil det med overvejende stor sandsynlighed også betyde et stort fald i idrætsdeltagelsen i Danmark. Der er ikke belæg for at tro, at de idrætsaktive i den private idrætssektor så at sige bare løber en tur i skoven i stedet for.

B.3 – Negativ påvirkning af idrættens markedsvilkår

Der har historisk set igennem mange år været et politisk ønske om at yde økonomisk støtte til befolkningens idrætsdeltagelse. Det sker primært gennem udlodningsmidlerne og folkeoplysningsmidlerne og svarer til et sted mellem 4-5 mia. kr. årligt. Midlerne ydes af stat og kommunerne. Men midlerne går kun til de foreningsdrevne idrætsaktører, og lidt firkantet sagt til 'systemerne' og dermed kun til den del af befolkningen, der dyrker idræt i foreningsregi.

Den økonomiske støtte til den del af befolkningen, der dyrker idræt hos en privat aktør, er sket gennem momsfrigtagelse for undervisning i legemsøvelser. Selvom næsten 50 pct. af idrætsdeltagelsen i Danmark i dag sker i idrætsfællesskaber hos private idrætsaktører, så udgør støtten gennem momsfrigtagelse for undervisning i legemsøvelser et betydeligt mindre beløb, end den der ydes til den foreningsdrevne idræt.

På fitnessområdet i Danmark findes der en række forskellige driftsformer. 370 er drevet af foreninger, 35 er kommunalt drevet, og 131 er drevet af selvejende institutioner. Heroverfor findes der 961 fitnesscentre, der er drevet af private aktører.

En ændring af retstilstanden, hvor ydelsen undervisning i legemsøvelser udbudt gennem private idrætsaktører bliver momspligtigt, vil medføre en betydelig og en endnu større skævvridning af markedet.

Anbefaling

På baggrund af ovenstående beder vi venligst Skattestyrelsen om at overveje, sammen med Skatteministeriet, om ikke det er påkrævet, at lovgiver tager stilling til, hvorvidt der er grundlag for den omhandlede ændring vedrørende momsfrigørelsen af undervisning i legemsøvelser, og i givet fald de nærmere vilkår herfor, inklusive det eventuelle behov for kompenserende tiltag i forbindelse med en utilsigtet afgiftsbyrde på sundheds- og velværefremmende undervisningsydelser.

Momsfrigørelsen af undervisning i legemsøvelser er fremgået af selve lovens ordlyd, og til den nugældende momslov har lovgiver direkte og udtrykkeligt oplyst, at fritagelsen fortsat gælder i uændret form.

Det vil være i klar strid med lovens baggrund, intention og indhold at fortolke imod dette. En eventuel ændring af en så klar retstilstand, der har grundlag direkte i lovgivningen, bør og må ske via lovgivningsmagten.

Med venlig hilsen

Morten Brustad
Branchedirektør
Dansk Fitness & Helse Organisation